

Arrest

nr. 296 835 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 augustus 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 25 augustus 2022 in Oostenrijk omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 6 september 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten.

1.4. Op 14 september 2022 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 20 (5) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 20 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:
(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., A.M. (...), verder de betrokkene, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, diende op 31.08.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor. De betrokkene verklaarde dat hij zijn paspoort achterliet in Afghanistan.

Op 06.09.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Afghanistan verliet in december 2021 en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk reisde. De betrokkene verklaarde dat hij werd opgepakt door de politie in Oostenrijk en naar een gesloten centrum of politiebureau werd overgebracht. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen en dan werd vrijgelaten, en geen uitleg kreeg. De betrokkene verklaarde dat hij één dag in Oostenrijk bleef en vervolgens via Zwitserland en Frankrijk doorreisde naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 25.08.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 06.09.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 14.09.2022 stemden de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 05.09.2022 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 05.09.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij goede dingen over België heeft gehoord en gelezen. Hij verklaarde dat België goede regels heeft voor asielzoekers en je er gemakkelijk een verblijfskaart kan verkrijgen en kan werken en studeren. De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk veel minder kans heeft om een verblijfskaart te krijgen. Hij verklaarde dat de Oostenrijkse autoriteiten hem slecht hebben behandeld en hem bijvoorbeeld hebben vastgeboeid. Hij verklaarde ook dat hij gedurende 24 uur geen eten kreeg. De betrokkene verklaarde gezond te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties stemden op 14.09.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Oostenrijk de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Oostenrijkse instanties besluiten dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen na

overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

We wijzen erop dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij slecht werd behandeld in Oostenrijk, en bijvoorbeeld werd vastgeboeid, en gedurende 24 uur geen eten kreeg.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublin-terugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk vingerafdrukken moest geven, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende en geen uitleg kreeg. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale

bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verglicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om Internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij goede dingen over België heeft gehoord en gelezen. Hij verklaarde dat België goede regels heeft voor asielzoekers en je er gemakkelijk een verblijfskaart kan verkrijgen en kan werken en studeren. De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk veel minder kans heeft om een verblijfskaart te krijgen. We wijzen er nogmaals op dat Oostenrijk, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. We benadrukken dat ook Oostenrijk beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Ook wensen we nogmaals te benadrukken dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene verklaarde dat de Oostenrijkse autoriteiten hem slecht hebben behandeld en hem bijvoorbeeld hebben vastgeboeid. We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht in dit verband. We wensen te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene verklaarde gezond te zijn. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen

verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (blz. 101). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, Problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of Speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij Oostenrijkse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing stelt: (...)

Terwijl artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening het volgende bepaalt: (...)

Dat de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Oostenrijk wel degelijk systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

Dat het AIDA-rapport dat de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk beschrijft (Country Report: Austria, stuk 2 in bijlage), passages bevat die bij verzoeker ernstige twijfels oproepen betreffende de opvangomstandigheden voor vluchtelingen in Oostenrijk. Zo staat te lezen op blz 87-88:

“Following the increase of applicants in 2021, the initial reception centres of the Federal Government have been overcrowded. Many facilities in the provinces have been closed throughout Austria in recent years, and it is therefore not possible to allocate asylum seekers quickly and adequately to the provincial facilities due to a lack of capacity. In 2021, this resulted in the re-opening of previously closed federal facilities and the opening of new facilities (e.g. Carinthia). The Covid 19 pandemic led to clusters in some federal facilities, and it was not possible to test sufficiently well for Covid 19 in all initial reception centers, which in turn led to delays in the allocation of asylum seekers to state care and to other federal care facilities. Provinces such as Tyrol, Lower Austria, Carinthia or Styria reported a lack of communication in the allocation of federal to provincial care (i.e. little to no preparation time for new residents to move in, transports in the middle of the night, little information for people with special needs, etc.) In addition, there were problems with regard to the payment of clothing allowances, as in many cases the BBU in the initial reception centers had already exhausted the entitlement to clothing allowances per person per year. ”

“Asylum seekers and other persons who cannot be expelled are not entitled to the same social benefits as citizens. In 2004, the Basic Care Agreement between the State and the federal provinces entered into force and has been implemented at national and provincial level. The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each.

The Austrian system of basic care is anything but uniform. Regulations on the scope and target group for basic care, and the existence of a need for assistance, are applied equally, but there are nevertheless different arrangements as to how basic care is implemented in practice in the provinces. This is visible in the field of financing, reasons for the dismissal/sanctioning of benefits from basic care, or access to and conditions of private accommodations. Differentiations also apply regarding the standards in basic care, for example the determination of the minimum amount of square meters per person based on the available living space, the care key/care ratio (i.e. the number of persons taken care of by each social worker), but also the different amounts to be granted for the payment of food and rent allowance for private housing as well as different procedures or methods to provide pocket money, leisure money, and interpretation costs.

A persisting issue in this area is the insufficient funding for care, counseling and housing in the context of basic services. The daily rates for funding basic care facilities as well as for food or private housing have not been increased since 2016. By way of illustration, pocket money (€ 40,-/year), clothing allowance (€ 150,-/year), education allowance (€ 200,-) have not been increased since 2004. ”

Dat uit bovenstaand citaat duidelijk blijkt dat de opvangomstandigheden in Oostenrijk te wensen over laten wanneer het aantal personen dat in de opvangcentra verblijft te hoog wordt. In die zin kan gesteld worden dat het geciteerde AIDA-rapport reeds achterhaald is, gezien het slechts rekening houdt met de statistieken tot en met het jaar 2021. Waar er in 2021 al een sterke toename te noteren viel in het aantal asielaanvragen ten opzichte van voorgaande jaren (39.867 in 2021 ten opzichte van minder dan 20.000 in 2018, 2019 en 2020, stuk 3 in bijlage), vroegen er eind juli 2022 al meer dan 40.000 mensen asiel aan in Oostenrijk (stuk 4 in bijlage). Dit wil zeggen dat het totale aantal asielaanvragen van 2021 in juli 2022 reeds overschreden was. De Oostenrijkse overheid meldt dan ook dat het opvangsysteem aan zijn limieten zit en houdt zich momenteel actief bezig met ontradingscampagnes om de vluchtelingenstroom naar het land te doen afnemen;

Dat verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk ook te kampen krijgen met discriminatie en racisme. Zo werden er maar liefst 3.039 racistische incidenten gemeld in 2020. Bij 175 van deze incidenten was het de Oostenrijkse overheid zelf die zich schuldig maakte (stuk 5 in bijlage). Vooral het aantal aanvallen op moslims schoot de hoogte in ten gevolge van de door de Oostenrijkse regering gepubliceerde 'Islamkaart' (stuk 6 in bijlage). Verzoeker kan dus allesbehalve met een gerust hart naar Oostenrijk reizen en loopt wel degelijk een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest;

Dat verzoeker heel concreet wist aan te geven waarom hij niet wenst terug te keren naar Oostenrijk. Hij werd er namelijk vastgeketend door de autoriteiten en kreeg gedurende een période van 24 uur geen eten. Dit zijn duidelijk elementen die een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Vreemd is het dan ook om in de bestreden beslissing te moeten lezen dat de verwerende partij deze verklaringen niet serieus neemt omdat verzoeker ze niet kan bewijzen en omdat hij in Oostenrijk geen klacht heeft ingediend tegen deze slechte behandeling;

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen: (...)

Dat elke bestuurshandeling uitdrukkelijk en afdoende dient gemotiveerd te worden. De werkelijke motieven moeten duidelijk, nauwkeurig, waarheidsgetrouw en sluitend in het corpus van de beslissing worden opgenomen. De bestuurde moet in de akte van de beslissing de motieven kunnen achterhalen, zonder het administratieve dossier te hoeven raadplegen.

Dat in casu de verwerende partij haar beslissing weliswaar gemotiveerd heeft, maar dat deze motivatie absoluut niet als afdoende kan beschouwd worden;

Dat het vooreerst bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is voor verzoeker om een bewijs te leveren van het feit dat hij door de Oostenrijkse autoriteiten werd vastgeketend. Gezien hij daar in de cel zat werden namelijk ook al zijn bezittingen afgenomen. De enige manier waarop hij eventueel een bewijs zou kunnen leveren was door foto's met zijn gsm te trekken. Maar gezien zijn bezittingen werden afgenomen was het dus effectief niet mogelijk om een bewijs te leveren van deze onmenselijke behandeling;

Dat er verder van verzoeker verwacht werd dat hij klacht zou indienen bij de Oostenrijkse autoriteiten tegen deze slechte behandeling is bijzonder onredelijk in hoofde van de verwerende partij. Verzoeker bevond zich in een voor hem onbekend land, sprak de taal niet, komt uit een compleet andere cultuur, en werd geïntimideerd door de lokale autoriteiten. Van een Afghaanse jongere in deze omstandigheden verwachten dat hij nog maar op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om klacht in te dienen tegen deze onheuse behandeling, getuigt van weinig inzicht in de leefwereld van verzoeker;

Dat verzoeker dus hoegenaamd niet begrijpt waarom er van hem verwacht werd dat hij een bewijs kon leveren van de vreselijke behandeling die hij moest ondergaan door toedoen van de Oostenrijkse autoriteiten terwijl hij op dat moment werkelijk niets ter zijn beschikking had, en dat hij nog minder begrijpt waarom er van hem verwacht werd dat hij op de hoogte was van de mogelijkheid in Oostenrijk om klacht in te dienen bij de autoriteiten. De verwerende partij houdt hier absoluut geen rekening met de omstandigheden waarin verzoeker zich op dat moment bevond en om deze reden kan de motivering dus ook niet als afdoende worden beschouwd;

Dat de bestreden beslissing artikelen 3.2 van de Dublin III-Verordening, artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Tevens wordt in de beslissing toegelicht dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd gehoord op 6 (lees: 5) september 2022, waarna haar verklaringen worden weergegeven, en dat uit een vergelijking van vingerafdrukken in het kader van Eurodac bleek dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen werden in Oostenrijk omwille van het indienen op 25 augustus 2022 van een verzoek om internationale bescherming. Er wordt gesteld

dat het terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op 14 september 2022 werd aanvaard. Ook wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op 5 september 2022 werd gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin III-Verordening rechtvaardigen, dat zij hierop antwoordde dat zij naar België kwam omdat zij goede dingen over België heeft gehoord en gelezen, dat zij verklaarde dat België goede regels heeft voor asielzoekers en je er gemakkelijk een verblijfskaart kan verkrijgen en kan werken en studeren, dat zij verklaarde dat zij in Oostenrijk veel minder kans heeft om een verblijfskaart te krijgen, de Oostenrijkse autoriteiten haar slecht behandeld hebben en haar bijvoorbeeld vast geboeid hebben en zij gedurende vierentwintig uur geen eten kreeg. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er (in het kader van de Dublin III-Verordening) wederzijds vertrouwen tussen lidstaten kan bestaan, dat moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen, dat in deze context in de Dublin III-Verordening *“de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming”*, dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. Ook wordt erop gewezen dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarna een theoretische toelichting wordt gegeven in dit licht en wordt gesteld dat het aan de verzoekende partij toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van voormelde bepalingen. Er wordt ook nog toegelicht dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen onderzocht te worden rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden eigen aan de situatie van de over te dragen persoon. Vervolgens wordt *in concreto* toegelicht wat de verzoekende partij aanvoerde alsook waarom *in casu* niet kan geoordeeld worden dat *“de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten”*, zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening, waarbij wordt ingegaan op de procedurele en opvangomstandigheden voor Dublin-terugkeerders in Oostenrijk, onder verwijzing naar het *“in 2022 geactualiseerde”* AIDA-rapport. Er wordt verder nog op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde gezond te zijn, dat er tot op heden in het administratief dossier van de verzoekende partij geen medische attesten of andere specifieke documenten zijn aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheidssituatie een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat er verder ook geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België, waarna er verwezen wordt naar relevante passages uit het AIDA-rapport. Eveneens wordt er nog op gewezen dat in geval van een medische problematiek of speciale noden die informatie wordt neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld wordt met de verantwoordelijke lidstaat. Concluderend wordt gesteld dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”* en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten en zij bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten en zich binnen de tien dagen dient aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse instanties.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli

2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

2.6. De verzoekende partij dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.7. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.8. De verzoekende partij stelt dat zij heel concreet wist aan te geven waarom zij niet wenst terug te keren naar Oostenrijk, dat zij er namelijk werd vastgeketend door de autoriteiten en er gedurende een periode van vierentwintig uur geen eten kreeg.

Uit het stuk “*verklaring DVZ*” van 5 september 2022, dat weerslag geeft van het gehoor van de verzoekende partij en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij op de vraag of zij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar Oostenrijk zouden rechtvaardigen, onder meer antwoordde: “*De Oostenrijkse instanties hebben me slecht behandeld (vastgeboeid), ze hebben me ook niks te eten gegeven. Ik heb 24 uur niks te eten gekregen.*”

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verklaarde dat hij slecht werd behandeld in Oostenrijk, en bijvoorbeeld werd vastgeboeid, en gedurende 24 uur geen eten kreeg.

(...) De betrokkene verklaarde dat de Oostenrijkse autoriteiten hem slecht hebben behandeld en hem bijvoorbeeld hebben vastgeboeid. We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht in dit verband. We wensen te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties."

Door louter te betogen dat de aangevoerde elementen duidelijk een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk. Waar de verzoekende partij stelt dat het dan ook vreemd is om in de bestreden beslissing te moeten lezen dat de verwerende partij deze verklaringen niet serieus neemt omdat zij ze niet kan bewijzen en omdat zij in Oostenrijk geen klacht heeft ingediend tegen deze slechte behandeling, merkt de Raad op dat het niet foutief, noch kennelijk onredelijk is om betreffende de verklaringen van de verzoekende partij betreffende hoe zij werd behandeld in Oostenrijk, te stellen dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbracht. Bovendien beperkt de verwerende partij zich omtrent deze verklaringen niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbracht, maar motiveert zij eveneens dat de verzoekende partij de omstandigheden niet verder duidde. Bovendien wordt er ook op gewezen dat indien de verzoekende partij van oordeel was dat zij onheus werd gehandeld door de Oostenrijkse instanties zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties en uit de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen in het dossier niet blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Door enkel te stellen dat het vreemd is te moeten lezen dat de verwerende partij haar verklaringen niet serieus neemt omdat zij in Oostenrijk geen klacht heeft ingediend tegen deze slechte behandeling, toont zij geenszins aan dat deze overweging foutief of kennelijk onredelijk is in licht van de beoordeling of de persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht door de verzoekende partij een niveau van hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

De verzoekende partij stelt dat het bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is voor haar om een bewijs te leveren van het feit dat zij door de Oostenrijkse autoriteiten werd vastgeketend, dat gezien zij daar in de cel zat, ook al haar bezittingen werden afgenomen, dat de enige manier waarop zij eventueel een bewijs zou kunnen leveren foto's met haar gsm trekken was maar dat gezien haar bezittingen werden afgenomen, het dus effectief niet mogelijk was om een bewijs te leveren van deze onmenselijke behandeling en dat zij dus niet begrijpt waarom er van haar verwacht werd dat zij een bewijs kon leveren van de vreselijke behandeling die zij moest ondergaan door toedoen van de Oostenrijkse autoriteiten terwijl zij op dat moment werkelijk niets ter haar beschikking had. De verzoekende partij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat haar niet zonder meer tegengeworpen wordt dat zij geen begin van bewijs kon aanbrengen van de door haar verklaarde slechte behandelingen. Betreffende de voormelde verklaringen wordt er immers ook, terecht, op gewezen dat de verzoekende partij de omstandigheden van het incident niet verder duidde. Bovendien blijkt voorts dat de verwerende partij wel degelijk de hypothese in ogenschouw neemt dat de verzoekende partij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse autoriteiten. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers dat indien de verzoekende partij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties en dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen van het dossier geenszins blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Voornoemd betoog van de verzoekende partij omtrent de bijzondere moeilijkheid of de onmogelijkheid om het bewijs te leveren dat zij door de Oostenrijkse autoriteiten onmenselijk werd behandeld, is, gelet op de vaststelling dat de verwerende partij de hypothese in ogenschouw nam dat zij door de Oostenrijkse autoriteiten onheus werd behandeld, in die zin dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij stelt ook dat het bijzonder onredelijk is in hoofde van de verwerende partij dat er van haar verwacht werd dat zij klacht zou indienen bij de Oostenrijkse autoriteiten tegen deze slechte behandeling, dat zij zich in een voor haar onbekend land bevond, de taal niet sprak, uit een compleet andere cultuur komt en geïntimideerd werd door de lokale autoriteiten. Het loutere gegeven dat zij zich in een voor haar onbekend land bevond, de taal niet sprak en uit een compleet andere cultuur komt, toont nog niet aan dat het "bijzonder onredelijk" was van de verwerende partij om te stellen dat indien de verzoekende partij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Er blijkt immers niet dat, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe in welke zin, voornoemde elementen haar zouden verhinderen een klacht in te dienen bij de bevoegde instanties. Waar zij erop wijst dat zij geïntimideerd werd door de lokale autoriteiten bepekt zij zich tot een loutere bewering, die zij opnieuw geenszins verder verduidelijkt of staaft. Daar waar de verzoekende partij verder betoogt dat van een Afghaanse jongere in deze omstandigheden verwachten

dat hij nog maar op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om klacht in te dienen tegen deze onheuse behandeling, van weinig inzicht getuigt in haar leefwereld en dat zij niet begrijpt waarom er van haar verwacht werd dat zij op de hoogte was om klacht in te dienen bij de autoriteiten, maakt zij niet concreet aannemelijk dat niet van haar verwacht kan worden dat zij op de hoogte was dat zij een klacht kon indienen bij de Oostenrijkse autoriteiten. Doorgaans kan immers aangenomen worden dat van een verzoeker kan verwacht worden dat eerst klacht wordt ingediend bij de bevoegde instanties van het land waar onheuse behandelingen zich zouden voordoen. Door louter te wijzen op het feit dat zij een Afghaanse jongere is die zich in een voor haar onbekend land bevond, de taal niet sprak, uit een compleet andere cultuur komt en louter te beweren dat zij geïntimideerd werd door de lokale autoriteiten, toont zij niet aan dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt dan ook niet dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met de omstandigheden waarin zij zich op dat moment bevond, minstens slaagt de verzoekende partij er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om het tegendeel aannemelijk te maken.

2.9. Met voorgaand betoog slaagt de verzoekende partij er aldus niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

2.10. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.11. In de bestreden beslissing wordt omtrent de opvangvoorzieningen in Oostenrijk gemotiveerd als volgt:

"We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

(...) Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublin- terugkeerders niet met specifieke Problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (biz. 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale

bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...) Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

(...) Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (blz. 101). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben."

Waar de verzoekende partij stelt dat de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Oostenrijk wel degelijk systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, blijkt zij het oneens te zijn met voornoemde motieven, doch slaagt zij er met dit betoog niet in om deze te weerleggen of te ontkrachten.

2.12. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Oostenrijk. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met het internationale gezaghebbende landenrapport over Oostenrijk, "2021 update" zoals dit tot stand kwam binnen "het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"" (hierna: het AIDA-rapport). De gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Oostenrijk in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en tot het besluit gekomen dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de verzoekende partij aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.13. De verzoekende partij stelt dat het AIDA-rapport passages bevat die bij haar ernstige twijfels oproepen betreffende de opvangomstandigheden voor vluchtelingen in Oostenrijk en citeert enkele passages in haar verzoekschrift. Zij betoogt dat daaruit duidelijk blijkt dat de opvangomstandigheden in Oostenrijk te wensen over laten wanneer het aantal personen dat in de opvangcentra verblijft te hoog wordt.

De verzoekende partij kan, in het licht van de in punt 2.11. weergegeven omstandige motivering, niet zonder meer verwijzen naar en citeren uit het AIDA-rapport, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij – die de erin genomen standpunten niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat er in Oostenrijk sprake is van systematisch falen of onvermogen – niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te citeren uit bepaalde pagina's in een rapport dat ook door verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat

er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, wat zij *in casu* – zoals tevens zal blijken uit wat volgt – nalaat te doen.

Met het betoog dat het geciteerde AIDA-rapport reeds achterhaald is, gezien het slechts rekening houdt met de statistieken tot en met het jaar 2021, dat waar er in 2021 al een sterke toename te noteren viel in het aantal asielaanvragen ten opzichte van voorgaande jaren (39 867 in 2021 ten opzichte van minder dan 20 000 in 2018, 2019 en 2020) er eind juli 2022 al meer dan 40 000 mensen asiel aanvroegen in Oostenrijk, dat dit wil zeggen dat het totale aantal asielaanvragen van 2021 in juli 2022 reeds overschreden was, dat de Oostenrijkse overheid dan ook meldt dat het opvangsysteem aan zijn limieten zit en zich momenteel actief bezighoudt met ontradingscampagnes om de vluchtelingenstroom naar het land te doen afnemen, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing naar het AIDA-rapport te verwijzen en in dit verband te stellen dat het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Immers, het loutere gegeven dat er actueel meer asielaanvragen worden ingediend of dat het opvangsysteem aan zijn limieten zit, toont nog niet aan dat de informatie vervat in het AIDA-rapport, met name dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen, “*reeds achterhaald is*”. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet concreet aannemelijk.

2.14. De verzoekende partij stelt tot slot dat verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk ook te kampen krijgen met discriminatie en racisme, dat er maar liefst 3 039 racistische incidenten werden gemeld in 2020, dat het de Oostenrijkse overheid zelf was die zich bij 175 van deze incidenten schuldig maakte, dat vooral het aantal aanvallen op moslims de hoogte in schoot ten gevolge van de door de Oostenrijkse regering gepubliceerde ‘Islamkaart’ en dat zij dus allesbehalve met een gerust hart naar Oostenrijk kan reizen en wel degelijk een risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze deze informatie een invloed heeft op het onderzoek of ernstig moet gevreesd worden dat de Oostenrijkse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Oostenrijk voor verzoekers om internationale bescherming, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Geen enkele lidstaat is volledig vrij van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoekers om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen, die aan Oostenrijk worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.15. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Oostenrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van verzoekers om internationale bescherming en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.16. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, doch heeft vastgesteld dat dit niet blijkt.

2.17. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan dat de motivering niet als afdoende kan worden beschouwd. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt

2.18. Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening luidt, het weze herhaald, als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Oostenrijkse instanties op 14 september 2022 instemden met de terugname van de verzoekende partij en dat de verwerende partij ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, doch heeft vastgesteld dat dit niet blijkt. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om het tegendeel aannemelijk te maken.

Er blijkt aldus niet dat een toepassing van artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening zich in onderhavig geval opdrong.

Een schending van artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening wordt dan ook niet aangetoond.

2.19. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER